

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001

- W tym względzie skarżąca podnosi, że prawo dostępu do dokumentów stanowi jeden ze sposobów, poprzez które wykonywana jest i gwarantowana zasada przejrzystości, jedna z podstawowych zasad, na których opiera się sama Unia, do tego stopnia, że zasada ta jest wyrażona w art. 1 Traktatu o Unii Europejskiej. W związku z tym instytucja, do której złożono wniosek, nie może ograniczyć się do stwierdzenia, że nie udziela dostępu do dokumentu, ponieważ zawiera on informacje poufne, lecz powinna przeprowadzić szczegółowe i skrupulatne badanie jego treści, aby następnie udzielić dostępu do dokumentu po ewentualnym pominięciu informacji lub ich części uważanych za szczególnie chronione informacje handlowe w celu ochrony ich poufności. EMA nie może ogólnikowo powoływać się na ochronę uzgodnień handlowych lub porozumień, które mogłyby być odzwierciedlone w PMF, z obawy o naruszenie interesu posiadacza PMF, podczas gdy takie zastrzeżenie nie ma znaczenia w odniesieniu do wniosku o udzielenie dostępu do części dokumentu zawierającej wykaz ośrodków pobierania osocza.

2. Zarzut drugi dotyczący niezgodności z prawem zaskarżonej decyzji ze względu na nadużycie władzy, niewystarczające uzasadnienie, jego nielogiczność i wewnętrzną sprzeczność.

- W tym względzie skarżąca podnosi, że art. 4 ust. 2 rozporządzenia nr 1049/2001 przewiduje, że nawet gdy żądany dokument zawiera szczególnie chronione informacje handlowe, dostęp może zostać udzielony, jeżeli za ujawnieniem zawartych w nim informacji przemawia interes publiczny. W tym względzie pozwana, powołując się na orzecznictwo, twierdzi, że do skarżącej należy wskazanie konkretnych okoliczności faktycznych, na których opiera się nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie dokumentów zawierających szczególnie chronione informacje handlowe. Nie może to jednak, po pierwsze, zwolnić instytucji, do której złożono wniosek, ze stwierdzenia, że istnieje nadrzędny interes publiczny uzasadniający ujawnienie dokumentu, gdy jest on możliwy do stwierdzenia, ani po drugie, uzasadniać wniosek, w wyniku wystąpienia okoliczności wskazanych przez wnioskodawcę, opartego na spostrzeżeniu, iż, ponieważ nie były to ustalenia z kontroli dokonanych w przeszłości, należy sądzić, że zmienianie się przedsiębiorstw zaangażowanych w zarządzanie usługą pobierania osocza wytwarzanego przez ośrodki krwiodawstwa, a także wytwarzanie, składowanie i dostarczanie produktów leczniczych z osocza może mieć miejsce zgodnie z prawem bez naruszenia interesu publicznego.

(¹) Dz.U 2001, L 145, s. 43.

Skarga wniesiona w dniu 7 września 2020 r. – Spisto / Komisja

(Sprawa T-572/20)

(2020/C 371/31)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Amanda Spisto (Amsterdam, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat N. de Montigny)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 września 2019 r. oddalającej jej wniosek o ponowne rozpatrzenie w ramach konkursu EPSO/AD/371/19 – Field 1;
- w razie potrzeby stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie z dnia 26 maja 2020 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący niezgodności z prawem ogłoszenia o konkursie, na podstawie którego została wydana zaskarżona decyzja, ze względu na to, że narusza ono zasady pewności prawa, przejrzystości i przewidywalności, nie tylko przy ocenie kryteriów wyboru, ale również „znaczenia”, jakie członkowie komisji konkursowej EPSO powinni oceniać i stosować w ramach testu „osoby oceniającej talenty”.
2. Zarzut drugi dotyczący braku uzasadnienia zaskarżonej decyzji. Skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja nie pozwalała, po wydaniu decyzji przez komisję konkursową EPSO, skontrolować sposobu dokonania oceny, zastosowanych kryteriów i sposobu, w jaki oceniano znaczenie dla pytań.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie występującego w zaskarżonej decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 14 września 2020 r. – MG/EBI

(Sprawa T-573/20)

(2020/C 371/32)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: MG (przedstawiciele: adwokaci L. Levi, A. Blot)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna i zasadna;

w rezultacie:

- stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 11 października 2018 r., na mocy której skarżący został pozbawiony dodatków rodzinnych (w tym w szczególności kosztów garderii i CPE, niesłusznie potrąconych przez EBI z wynagrodzenia skarżącego do listopada 2019 r.) oraz pochodnych praw finansowych (w tym w szczególności ulg podatkowych i zwrot kosztów leczenia dzieci, ponoszonych przez skarżącego);
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności pisma/ decyzji z dnia 7 stycznia 2019 r. oddalającej całość żądań skarżącego;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji EBI z dnia 30 lipca 2020 r. stwierdzającej brak postępowania pojednawczego i potwierdzającej decyzję z dnia 11 października 2018 r.;
- naprawienie szkody i krzywdy skarżącego;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia.